

MILA

JOSEF RUBÁŠ

Laila

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Josef Rubáš

Laila – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

THRILL

Josef Rubáš
Laila

LAILA

JOSEF RUBÁŠ

Copyright © Josef Rubáš, 2019

Cover design © Tereza Králová, 2019

Cover photo © metamorworks / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7473-770-1

ISBN e-knihy 978-80-7473-791-6 (1. zveřejnění, 2019)

Prolog

Příběh bez Laily

Náš život se každým okamžikem mění ve vzpomínky. Některé hned zapomeneme, jiné se uloží do paměti vedle tisíců dalších a vytvoří dohromady příběh. Paměť nezapisuje příběh, jak se stal, ale jak se mohl stát.

Jednou z mnoha výhod paměti je zapomínání. Od pětadvacátého roku života je jeho přirozenou součástí. Vzpomínka se propadne do černé díry, nervová spojení definitivně vyhasnou.

Adam Baxa by udělal cokoli, jen aby zapomněl na svou milovanou ženu. Ale nepříjemné vzpomínky jsou jako hydra z řecké mytologie – z jedné useknuté hlavy dorostou dvě nové. Čím víc chtěl Adam zapomenout, tím víc detailů se mu vybavovalo. Znovu a znovu musel sledovat, jak ho ty nádherné oči prosí, aby navždy ukončil její trápení. Po každé probdělé noci narostly hydře další hlavy.

Proces zapomínání se dá urychlit, spolehlivě fungují alkohol nebo stres. Pokud však chcete mít jistotu, že se té hydry nadobro zbavíte, využijte specializovanou kliniku čínské společnosti *Future Without Limits*. Ne, nehledejte ji na Googlu. Buďte úspěšní, hodně úspěšní, a ona si vás najde sama. A předloží vám nabídku. Adam si myslel, že právě takhle nabídka stála na konci jejich společného příběhu. Ale poslední kapitoly ještě zdaleka nebyly napsány.

Když tu nabídku konečně využil, v jeho paměti se rozhostila tma. Trhání osmiček nebo operaci ucha si Adam dokázal vybavit do nejmenších detailů, ale ona zmizela. A spolu s ní zmizely ty plné usměvavé rty, šest pih na ušním boltci i ty hluboce modré oči, jak je kdysi popsala, když sám nedokázal pojmenovat jejich neobvykle temné zabarvení. Pohled, kterému nedokázal odolat.

Zmizela.

Jako smích v tichu, jako sen nad ránem.

Jako kdyby nikdy neexistovala.

Příběh s Lailou

Adam s Lailou leželi nazí v posteli. Jejich příběh šel k rozuzlení. Adam přemýšlel nad tím, co všechno musel prožít, aby se dostali až sem. Ale jsou tu. A jsou tu spolu.

Uvědomil si, že podle výzkumu společnosti *Future Without Limits* je prvních šest hodin klíčových pro vytvoření vzpomínek. Po jejich uplynutí se vjemy natrvalo vtisknou do paměti a nejdou vymazat. Samozřejmě s výjimkou zásahu na klinice *Future Without Limits*. Když se svou nabídkou uspěli poprvé, nic jim nebránilo předložit Adamovi novou. Adam si myslel, že právě tahle nabídka stála na začátku jejich společného příběhu. Ale úvodní kapitoly byly ve skutečnosti už napsané. *Paměť nezapisuje příběh, jak se stal, ale jak se mohl stát, vzpomínáte?*

Adamovy prsty kopírovaly krajinu Lailina těla. Od vrcholu útlého ramena přes údolí oblého boku až po kulaté návrší kolem kyčle. Naklonil se k jejímu boltci se šesti pihami a zlehka skousl. *Lidské tělo obsahuje přibližně dvě desetiny miligramu zlata*, vybavil si v tu chvíli. Dokonce si vzpomněl i na to, jak se snažil cenu zlata v lidském těle přepočítat na peníze. Vyšlo mu to na dva haléře. Když zaokrouhloval nahoru.

Paměť zaokrouhluje dolů, většinu věcí zapomínáme. I tak patří lidská paměť mezi nevyřešené problémy naší civilizace. Rozluštili jsme kód DNA, dokážeme vyrobit člověka naprosto

identického s nějakým již existujícím, ale nevyznáme se sami v sobě. Dokonce ani nedokážeme vlastní paměťovou kartu ochránit před nechtěným zápisem.

Adamovou myslí se rozběhl děj starý sotva pět hodin. Hydře temných vzpomínek narostla další hlava. *Seděl na židli uprostřed masy betonu, ve které se bála i tma. Všude kolem viděl žluté mžitky, reflektor nad ním právě zhasl. Když se znovu rozzářil, z ruky mu trčela kanyla s tenkou hadičkou, která se zachvívala v rytmu jeho strachu. Každou chvíli se v ní měla rozproudit látka se smrtícím účinkem. Stačilo sotva několik kapek.*

Běh vzpomínek přerušil Lailin hluboce modrý pohled.

„Víš, že máš ve svém těle zlato?“ zašeptal a Lailiny rty se zhouply do úsměvu. „A že tvé tělo je horké jako zlato uprostřed léta?“

Do konce šestihodinového limitu zbývalo necelých padesát minut.

I. část

Metafora života

Po zápěstí Adama Baxy stékala kapka krve. Hladce klouzala po malíkové hraně, na špičce prstu protáhla svůj tvar a po krátkém letu dopadla na dřevěnou podlahu přesně do středu šarlatového kolečka. Krevní obraz *Metafora života*, 5 × 5 centimetrů, vyvolávací cena deset milionů korun.

Ta kapka stékala z místa, kde měl Adam ještě před několika hodinami nedobrovolně zapíchnutou špičku jehly. Neměl čas ji opatrně vytáhnout, jak by si její umístění vyžadovalo. Musel ji vytrhnout co nejrychleji. Stačilo se o vteřinu opozdit, jehlou by do těla protekl smrtící roztok a Adamova vyvolávací cena by klesla k nule.

Rozlehlou místnost s dlouhým jídelním stolem osvětlovalo měkké světlo zapadajícího slunce. Příjemné a uklidňující, jako kdyby do domu patřilo. Zneklidňující byla naopak poloha těla oblečeného do modrého obleku. Páteř byla ohnuta pod takovým úhlem, že kdyby to bylo jen trochu možné, Adam by si okamžitě přesedl.

Ze všech stran ho obklopovalo ticho. Absolutní ticho, myriáda pomlk v tónině bez křížků, béček a naděje.

Zápěstí opustila další kapka a bezhlučně dopadla na podlahu. Nepřímá úměra, čím větší byl ten obraz na podlaze, tím menší byla Adamova cena. Tým lékařů a soudců kdysi vyčíslil cenu života přibližně na deset milionů korun. Pokud by se rty

na jeho bledé tváři mohly pohnout, jistě by to bylo do úsměvu. Cenu života znal velmi přesně. Sám ji totiž zaplatil.

Adamův osud měl pět písmen a jeho život dvě nestejně dlouhá období. Před Lailou a s Lailou. Za ty čtyři měsíce s Lailou toho prožil víc než za téměř čtyři desítky let před ní. A tohle měl být jejich poslední den.

Zatímco Adam seděl bez hnutí na židli, do paměti se mu v rámci šestihodinového limitu ukládal jejich poslední rozhovor. Leželi vedle sebe nazí v posteli a s každou další otázkou se Laila přisunula blíž k Adamovi.

„Co je nejlepší na vítězství?“ navázala na začátek rozhovoru o jejich situaci. Když to před chvílí zkoušela poprvé, Adam ji namísto odpovědi svlékl a položil na postel. Ale mlčením nic nevyřešili. Museli se k tomu vrátit a vyslovit to. Museli si uspořádat myšlenky, vědět, na čem jsou. Laila nepřestávala doufat, že to Adam vidí stejně radostně jako ona. „Ten pocit, že jsi to dokázal?“

„Ta blízkost porážky. To neustálé pobízení, svištění biče nad hlavou, které tě nutí dostat ze sebe to nejlepší. Protože pokud prohrájeme, všechno končí...“

„... všechno?“ skočila mu do řeči Laila.

„V tomhle případě ano.“

„A s každou kapkou jsme porážce blíž,“ kývla směrem k jeho zápěstí a na tváři se jí objevil náznak úsměvu. Z fialově orámovaného vpichu vytékala krev. Laila zvedla Adamovu ruku k ústům a pečlivě ji slíbala. Jako kdyby záleželo na každém milimetru čtverečním, na každém chloupku, na kterém nesměl ulpět ani náznak jakékoliv hrozby.

„Co je těžší?“ zeptala se po posledním polibku. „Nebýt si jistý vítězstvím, nebo—“

„Přiznat porážku,“ nenechal ji Adam domluvit. Až příliš dobře si uvědomoval, že tohle ještě konec není, ale blíží se. Musí být obezřetný, nesmí udělat žádnou chybu. Promýšlel každý další krok. Věděl, kde musí začít. Podíval se na Lailu

pohledem, který neměla vidět. Ale viděla ho, když se otočila k dalšímu polibku, který k jeho rtům už nedonesla.

Dál mlčeli, ale ticho bylo najednou mnohem tíživější.

„Co bude s námi? A co bude se mnou?“ zeptala se a schoula se k Adamovi tak blízko, až cítil úder jejího srdce. Ten nejkrásnější zvuk. Zvuk, do kterého se zamiloval. Nedokázal si představit, že by její srdce už nikdy neslyšel. Ale zároveň věděl, že Laila musí zmizet.

Cokoliv jiného by bylo příliš riskantní.

Adamovo tělo se dál prohýbalo o opěradlo židle. Zajíždělo stále hlouběji pod stůl, jehož desku nasvítily poslední paprsky toho srpnového dne tak, že se jevila světlejší, než ve skutečnosti byla. To koneckonců platilo pro celou tu velkou místnost. S jedinou výjimkou. Dolní polovinu Adamova obličeje zastínil otevřený notebook položený na stole. Sluneční paprsky ještě vytvářely kolem zavřených víček oční stíny, ale týdenní strniště už bylo neprostupně tmavé.

Ten notebook byl na Lailino výslovné přání bílý. Obrazovku vyplňoval záznam ze čtyř kamer snímajících okolí domu. Přestože se jednalo o kamery mobilní, obraz, který vysílaly, byl značně statický. Čtyři záběry, čtyřikrát jiné kulisy, ale čtyřikrát stejná scéna formovaná dlaněmi krále Midase. Klid zalitý ve zlatě slunečních paprsků.

Další kapka krve se svezla po ruce, ale na rozdíl od svých předskokanů zmizela pod rukávem košile. Nečekanou změnu způsobil pohyb. Adamova ruka se zvedla tak pomalu, jako kdyby si to v každé vteřině chtěla rozmyslet. Nakonec se zastavila až u obrazovky, které se netečně dotkla. Záběr zobrazený do té chvíle jen v pravém horním rohu ji celou vyplnil.

Ruka klesla zpátky na stůl.

Adam pootevřel oči a mžoural na obrazovku. Viděl před sebou příjezd ke svému domu, asfaltovou cestu lemovanou trávíkem. Stále bez jakéhokoliv pohybu. Několikrát zamrkal,

jako kdyby chtěl tu strnulou scénu rozhýbat, ale kamerový záznam byl vůči jakékoliv změně netečný. Zíral na ten zamrzlý obraz tak dlouho, až měl pocit, že něco zahlédl. Zdálo se mu to, nebo opravdu něco viděl?

Už by tu měli být. Ředitel krajské policie, který si nechává říkat *kapitán*, a jeho *negr*. Toho negra si Adam musel nechat vysvětlit.

„Kluk určený na černou práci,“ sdělil mu jeho informátor.

Adam stále nechápal.

„Dobře, řeknu to jinak. Je to kvůli krytí. To vaše setkání bude kapitánova soukromá akce. Nevím, jestli si tam hned napoprvé vezme negra. Ale zcela jistě ho časem využije. Celý systém funguje takhle: Když to vyjde, negr dostane nějaké drobné. A když ne, tak to celé šeredně odskáče, a kapitána si nikdo ani nevšimne,“ doplnil informátor. Nebo též dlužník v jedné staré věci, kterou pro něj Adam obstaral. Záleželo na úhlu pohledu.

Teď by ten úhel pohledu rád změnil. Stačilo pootočit kameru jen o pět stupňů doprava. Ale nechtěl riskovat, že by si toho všiml muž, který měl být v záběru.

Adam se nadechl. Nabral do plic stojatý kyslík kolem sebe a s vyboulenými tvářemi prudce vydechl vzduch plný napětí. Fotosyntéza očekávání.

Opatrně vstal a narovnal se.

Slyšitelně hekl. Levým kotníkem stále projížděla jehlice bolesti. Pokud to půjde, bude celý večer jen sedět. Přenesl váhu na pravou nohu, aby si ulevil. Chytil se oběma rukama za bedra a opatrně se protahoval. Zavřel oči, předpažil, zakulatil záda a pomalu se předkláněl. Červená kapka dopadla na klávesnici notebooku mezi písmena „j“ a „k“. Zvedl ruce nad hlavu. Několikrát se nadechl a znovu se předklonil. Otevřel oči. Na obrazovce spatřil pohyb.

Sedl si zpátky na židli, dvěma prsty zazoomoval obraz a nahnul se k záběru. Modré kalhoty navlečené do černých kotníkových martensek uskočily před něčím, co odhadl na

pneumatiku. Současně měl pocit, že zvenku slyšel skřípění brzd. K úplnosti chyběl jen fatální zvuk nárazu.

Podvědomě se přihrčil. Ale náraz nepřišel. Zatím ještě ne.

Obraz a zvuk se spojily dohromady. Byl si jistý, že to, co vidí na obrazovce, je opravdu pneumatika té řvoucí motorky. Už jsou tu.

Adam znovu zopakoval svůj rituál. Hluboký nádech a s výdechem odpočítat čísla od pětky k jedničce, přesně tak, jak ho to naučil jeho londýnský mentální kouč. Pět, čtyři, tři, dva, jedna a zaměřit svou pozornost jinam. Zkoušel si vizualizovat, co má udělat. Ale nedokázal to. Nedokázal si ani představit, co bude následovat. Tohle bude pořádně dlouhá noc.

Promnul si čelo a dál sledoval obrazovku s vyprázdněným záběrem. Odolával pokušení pohnout kamerou. Když už měl pocit, že podlehne, vstoupili do záběru dva muži. Jeden s obdivuhodnými svaly a druhý navlečený do kožené motorkářské bundy. Nebylo těžké poznat, kdo je Kapitán a kdo Negr.

Kapitán stiskl zvonek u branky, domem se rozezněly melodické tóny. Adamovi ten zvuk připadal silnější než obvykle. Bez většího vysvětlování je pustil dál, i když klíčové slovo *policie* podle očekávání nezaznělo. *Kapitánova soukromá akce*, vybavil si Adam vysvětlení od informátora.

Když půjdou pomalu, zazvonění u vstupních dveří se rozezní nejpозději za minutu. Má poslední minutu, aby se připravil.

Rozhlédl se kolem sebe. Perfektně uklizeno, stopy po Lai-le vyhlazené do ztracena. Jako kdyby ho nikdy nepolíbila v těch dveřích, nesvlékla před tou pohovkou a nenechala se na ni vzápětí položit. Jako kdyby záhyby jeho paměti byly opět hladké.

Zbývalo čtyřicet sekund.

Všiml si červeného kroužku na podlaze. Sáhl do kapsy saka přehozeného přes opěradlo židle. Kapesníkem si nejprve očistil zápěstí, potom se předklonil a utřel dřevěnou podlahu.

Krev se vpila do kapesníku. Napadlo ho, že si ten kapesník bude přidržovat kolem zápěstí. Bude to vzbuzovat ty správné otázky.

Třicet sekund.

Podíval se, kde by ještě mohla být krev. Už ji nikde neviděl. Zaklapl notebook, zvedl ho ze stolu, ale ještě než s ním dokulhal k nízké skřínce pod televizí, otevřel ho. Nezdálo se mu to, skutečně tam byla. Setřel tu červenou skvrnku uprostřed klávesnice a notebook uložil na obvyklé místo.

Zvuk zvonku Adama překvapil. Jsou tu rychleji, než čekal. A čím vyšší rychlost, tím větší škoda.

Adam zavřel oči a připravil se na náraz.

Kapitán a Negr

Ten večer přestaly platit zákony. Ještě než došlo na porušení zákonů práva, přestal platit fyzikální zákon, že světlo se šíří rychleji než zvuk. Tentokrát to bylo naopak, zvuk předběhl všechno ostatní. Burácení dvouválcového motoru dávalo tušit, že se zpoza zatáčky každou chvíli vyřítí motocykl.

Zesilující zvuk se šířil dokonce tak rychle, že se ten svalnatý muž v bílé košili a modrých kalhotách zastrčených do černých martensek musel rozkročit uprostřed příjezdové cesty, aby si dodal odvahy. Moc místa tu teda není, uvědomil si. Ale on rozhodně nebude ten, kdo uhne první. Udělal ještě krok dopředu, což stačilo, aby se dostal do záběru kamery, jejíž obraz Adam Baxa právě sledoval.

Svalovec zkřížil ruce na prsou.

Za chvíli dostane šanci, ve kterou celou dobu doufal. Vždyť si ho vybral sám Kapitán, dokonce mu osobně zavolal. Musí vypadat jako někdo, kdo si takovou příležitost zaslouží. Musí být silný. Hodně silný. Přestože měl místo nohou sestavu svalů, kterým dominovaly mohutné stehenní kvadricepsy, ten postoj ho stál víc sil než podřep se dvěma metráky. A to už je nějaká váha, čtyři červené kotouče, zrovna včera si vylepšil rekord.

Černý chopper proletěl zatáčkou rychleji, než čekal. Mnohem rychleji. Dva pořádně roztočené černé kotouče pneumatik.

Svalovcův vnitřní monolog nejprve ovládla odvaha. Neuhneš, ukážeš sílu, přikázal si.

Sakra, tohle neubrzdí, uvědomil si vzápětí.

Neuhneš.

Nesmíš.

Neuhneš!

Svalovec uskočil.

Harley-Davidson prudce zabrzdil a zastavil přesně na místě, kde ještě před vteřinou kotvily černé martensky. Když se rozptýlil bílý dým, stopa brzdné dráhy délkou i barvou kopírovala Kapitánův stín.

Kapitán se narovnal a nechal motor běžet naprázdno. Chtěl, aby ho Baxa slyšel. Věděl o něm hodně. Třeba i to, že je nedoslýchavý. Tak si to pořádně poslechni, možná to je poslední šance, kterou ti dávám, pomyslel si.

Zpoza tmavého plexiskla viděl, jak se Svalovci pohybují rty. Odezřel mu jen to *Kapitáne* na konci věty. To oslovení mu bude vážně chybět. Původně to byl jen takový fór chlapů na oddělení, když oslavovali jeho povýšení. Ale jeho ego se to zalíbilo. *El Capitan*.

Žádné *pane kapitáne*, jenom *kapitáne*. Pěkně po chlapsku. Cítil v tom slanou chuť moří, slávu objevitelů a sílu vítězných bitev. Tahle bitva bude poslední. Už se rozhodl. A také se rozhodl, že svou posádku opustí ve velkém stylu.

Kapitán otočil klíčkem, motor naposledy zařval a konečně ztichl.

Sundal si helmu, upravil řídnoucí vlasy a beze slova se otočil k domu. Svalovec jeho pohled následoval. Viděli dvoupodlažní zděnou vilu s obkladem ze sibiřského modřínu. Jednoduchý funkcionalismus. Nenápadný luxus. Nápadné byly jen ty skleněné stěny, které odhalovaly větší část obou pater. Tráva jako z katalogu golfových greenů se svažovala k louce, na jejímž konci se v zapadajícím slunci leskla řeka.

Takový barák pár kilometrů za Prahou, to budou těžký prachy, pomyslel si Kapitán. Asi bych taky snesl takovýhle bydlení. Samolibě se usmál. Jeho dům by přece mohl být větší, mnohem větší. Mohl, ale nebude. Rád jedl, ale nemlaskal. Stačí mu nějaký pěkný domeček u moře. To byl zase jeho jednoduchý funkcionalismus. Zůstat za všech okolností nenápadný.

„Tohle bude velký, že jo?“ zopakoval Svalovec svou otázku, ale už bez oslovení Kapitáne.

„Proč myslíš?“

Tykal mu. Negrům vždycky tykal.

„Takovej barák si nemůže dovolit jen tak někdo.“

Jsi o myšlenku pozadu, pomyslel si Kapitán. „To máš recht,“ přisvědčil. Chtěl ho oslovit, ale zase zapomněl jeho jméno.

Svalovec se nadechl. Upnutá košile se ještě víc vyboulila, knoflíky na hrudi vyhlásily poplach. „Je tam bazén? Takovýhle domy mívaj bazén, ne?“

„Není tam bazén,“ odtušil Kapitán. „Pan majitel neumí plavat.“

„Jak to víte?“

„Vím to.“

Svalovec přemýšlel dál. Poškrábal se na levém předloktí a ukázal na prosklené stěny a francouzská okna. „Kdy to jsou už stěny a kdy ještě okna?“

Kapitán jen bezděčně rozhodil rukama. Gesto nedůležitosti.

Svalovec znejistěl. Musí dokázat, že si tuhle šanci zaslouží. Po chvilce usilovného přemýšlení se mu rozzářily oči. „Dneska jsou ty domy hrozně vulgární, Kapitáne. Třeba tomuhle je vidět skoro až do kuchyně.“

Kapitánovi uniklo krátké uchechtnutí. „Sice dovnitř moc vidět není, ale jako fór dobrý.“

Svalovec věděl, že zabodoval. Může si dovolit postoupit na vyšší úroveň. „A už mi řeknete, kdo to je?“

„Nepodíval ses?“

„Jsem tu ani ne minutu. Přijel jsem, hned jak jste zavolal. Zaparkoval jsem u té značky soukromý pozemek a sem doběhl. Ale do ikatastru jsem to ještě nestihl.“

„Do čeho?“

„Taková aplikace, Kapitáne. Když znáte ulici, můžete dohledat majitele domu a pozemku. Funguje to na...“

„*All right, all right*,“ odpověděl Kapitán s přehnanou anglickou výslovností. „Vím, co je katastr nemovitostí. Co se taky občas podívat někam jinam než do mobilu?“ kývl ke vstupní bráně.

„Na tom sloupku jsou jenom číslice. Římský číslice, abych byl přesný.“

Kapitán předstíral, že se musí zamyslet. Napoprvé mu to taky dalo zabrat, když si ve svodce prohlížel fotografie Baxova domu.

Ve skutečnosti si vybavil, co předcházelo tomu, že tu jsou ve dvou. Původně chtěl navázat první kontakt na některém z vyzkoušených míst. Opuštěná montážní hala na konci města, mohutné pilíře nesoucí mostní konstrukci dálnice nebo prázdný vagon na odstavném nádraží. Osamělá místa, která na chvíli navštíví on a jeho *klient*. Tak říkal těm, kterým nabízel dohodu. Klienti. Když o tom přemýšlel, nevěděl, jestli je to zvrácené, přesné, nebo ironické. Ale každopádně se mu to líbilo.

Protože vítězná taktika se nemění, uvažoval o stejném postupu i v Baxově případě. Chlap na chlapa. Z očí do očí. Ani ne proto, že to bylo férové, ale protože se to odehrávalo beze svědků. Být za všech okolností nenápadný, jeho první příkázání. Měl bezpečnostní prověrku na stupeň utajení „tajné“, ale tohle bylo něco jiného. Za těch třicet let u policie pochopil, že čím větší akce, tím je třeba mít jednodušší zásady. Minimalizovat riziko.

Když ale odpoledne projížděl po svojí oblíbené trase na Slapy, napadlo ho, že zariskuje. A to hned dvakrát. Půjde k Baxovi

domů a vezme si negra. Svalovec ho napadl jako první. Neměl na něj žádný kontakt, ale to vyřešil jediným telefonátem. Jedna z mnoha výhod ředitele krajské policie. Problém byl v tom, že ani nevěděl, jak se jmenuje, ale stačilo říct klíčové slovo *svaly* a dostal jméno i číslo.

Cestou zpátky jel po staré štěchovické. Zalesněné úseky míjel pomaleji než obvykle a vychutnával si ten letní den. To měl na motorce nejradši. Všechno vnímal mnohem intenzivněji, jako kdyby měl během jízdy víc smyslů. A udělám si to ještě hezčí, těšil se. Přemýšlel, jestli se nevrátí a nepojede přes Nový Knín do Řevnic, ale nakonec pokračoval dál do Davle.

Výjezdy na chopperu Street Bob 2013 byly jeho rituálem. Projížďku si udělal před každým důležitým výsledkem. Anebo před každou dohodou. Výsledky byly důležité pro vyšetřování, dohody zase pro něj.

Dohody. Tak je pojmenoval, i když věděl, že k *oboustranně výhodnému řešení* mají daleko. Že je to spíše diktování podmínek vítěze a přijetí kapitulace poraženého. A svým klientům uměl diktovat sakra dobře. Zaplatť rychle a hotově, a bude rychle hotovo, jeho druhé přikázání. Víc jich nepotřeboval. Jednoduché náboženství.

Podíval se do Negrova nadšeného obličeje. Pořád čekal na vyřešení té záhady s římskými číslicemi. V tenhle moment měl ještě poslední možnost to čelo zkrabatit a náznak úsměvu z tváře vymazat.

Až teď si toho všiml. Co to má, sakra, na sobě? Kombinace martensek a nejlepší košile? Neřekl mu, aby se oblékl civilně? A když se zeptal, co znamená civilně, tak mu ještě upřesnil, že tak nějak normálně?

„Tipnu si, co tam je,“ pronesl Kapitán a Svalovec dychtivě přikyvoval. „IIIXI?“

„Přesně,“ vydechl Svalovec. „Jak jste na to přišel?“

„Není to číslo. Je to takovej fórek s jeho jménem.“

„Jménem? Kdo se může jmenovat Iixi?“ pokusil se důsledně vyslovit všechna tři *i* na začátku jména.

„Pozorně mě poslouchej a zkoušej si to představovat. B je druhý písmeno v abecedě. To jsou ty první dvě I. Chápeš?“

Přikývnutí jako odpověď.

„Dobře. Jdeme dál. A je první, takže jedno I. Máme teda ty první tři i. X nechal, jak je. A pak je tam zase A. IIXI. Jasný?“

Nepřítomný pohled Svalovce usvědčil z přemýšlení. Před očima se mu ve dvou řadách rovnala latinská písmena a římské číslice. „Mně to bylo hned divný. Přece nemůže být I za X.“

Kapitánovi se zdálo, že se jeho Negřík ztratil v Římě mezi číslicemi a nevěnoval pozornost tomu podstatnému.

„Baxa,“ pronesl důrazně. „Znáš ho?“

„Ten Baxa?!“ vyhrkl Svalovec.

Jak to má jednoduché, povzdechl si Kapitán. „Jo, přesně ten. Říká ti to jméno něco?“

Baxa. „B“ se jen líně převalí přes rty, zato „x“ práskne jako bič. Není to právě tradiční příjmení, o to výrazněji utkví v paměti.

Josef Baxa je známý jako předseda Nejvyššího správního soudu, Milan Baxa vede jednu z největších stavebních firem a Kryštofu Baxovi mnozí předpovídají, že se stane příštím ministrem průmyslu a obchodu. Nicméně všechny tyhle Baxy Svalovec neznal. Pro něj existoval jediný Baxa, nový miláček českých médií.

Noční interview s Annou Šaldovou *Víc než patnáct minut* bylo mediální událostí měsíce. Baxa v něm zazářil. Následoval rozhovor pro časopis *Forbes*, s fotkami, na kterých měl na pravém oku výrazně zbarvený monokl. Pokud by v těch dnech byla vypsána anketa *Nejvýznamnější pohled české historie*, soupeřily by spolu Žižkova páska, Masarykův cvikr a Baxův monokl.

„Ty vole,“ hlesl Svalovec a hned zvedl ruce v omluvném gestu. „Omluva, Kapitáne, to mi ujelo. Baxa. Ty krásu. Zvíře.“

„Přesně tak,“ zazubil se Kapitán, „a dokonce velký zvíře.“

Mimo jiné si o Baxovi zjistil, že studoval práva ve Vídni, v Berlíně a na Karlově univerzitě v Praze, kde také složil rigorózní zkoušky. Titul LL.M. získal v Oxfordu. Googloval si to, znamená to Master of Laws. Pořád nevěděl, k čemu je to dobré. Znělo mu to jako titul ze školy čar a kouzel v Bradavících, o které četl dětem před spaním.

Bezpochyby skvělý a úspěšný právník. Ale právo mu bude k ničemu. Tady nebudou platit zákony. Bude platit, co bude chtít on, Kapitán.

Tenhle Baxa je zvyklý na úplně jiné prostředí. Teplo a pohodlí kanceláře, žádné pouliční bitky plné úderů pod pás. Dělá akvizice pro *Newton International*, největší evropskou firmu v oboru energetického poradenství. Začal tam nejspíš jako stážista ještě na škole, po dvanácti letech šéfuje středoevropskému regionu. Kdyby s ním nepřijel uzavřít dohodu, tak by mu snad i fandil.

Možná si chodí zaboxovat, když měl ve *Forbesu* ten monokl. Teď jsou tyhle věci moderní. Kluci z kanceláře sundají oblek a buší do boxovacího pytle. Mají při tom pocit, že to je souboj na život a na smrt. Že na ně ten polstrovaný pytel může kdykoliv zaútočit svou zákeřnou měkkostí.

Ten monokl by mohl být následkem nějakého skutečného sparingu. Dokázal si to živě představit. Baxa podlezl provazy, uprostřed ringu si poprvé uvědomil, že má strach. Že tohle není boxovací pytel, ale skutečný soupeř. Skutečné rány, které bolí. Soupeř brzy pochopil, koho má před sebou. Z obranného krytu vypustil pár úderů a Baxa začal ustupovat. Když dostal ten direkt přímo na oko, souboj ukončil. Zkusil to a nevyšlo to.

„Co udělal?“

Kapitán se ušklíbl. „Není podstatný, co udělal. Podstatný je, na čem se dohodneme.“

„A na čem se dohodneme?“

„Aby bylo jasno, dohodnu se já a on. *All right?*“

„Na čem se dohodnete, Kapitáne?“

„Viděl jsi jeho ženu?“

„Ne.“

„Tak to nejsi sám. A přitom byla fakt pěkná. Prej bejvalá miss.“

„Kráska a zvíře,“ prohodil Svalovec a Kapitán se na něj udiveně podíval.

Vana uprostřed koupelny

Kapitán stiskl zvonek u domovních dveří. Stejně jako u branky, na dvě vteřiny, ne víc. V kožené bundě mu bylo horko, ale nesundal si ji, jen rozepnul.

Svalovec vedle něj nervózně přešlapoval. „Pan Iixi se vás asi lekl,“ řekl a ledabyly se zasmál. Když ale viděl, jak se na něj Kapitán otočil, založil ruce za zády a předstíral, že se nic nestalo. „Máte pistoli? Víte, kdyby náhodou...“

„Nikdy nemám pistoli, to bys mohl vědět.“

„Předpisy, konkrétně...“

„Tohle není úplně předpisovej výjezd, jak jsi asi pochopil. Neřídíš se předpisy, ale tím, co ti řeknu.“

Kapitán znovu zazvonil. Jedenadvacet, dvaadvacet.

„Podle mě zkouší někam narychlo volat,“ řekl polohlasem Svalovec.

„Nezkouší. Jestli je tak dobrej, jak si myslím, tak už o nás ví,“ pronesl Kapitán a periferně sledoval Svalovcův překvapený pohled.

Vzápětí za dveřmi uslyšeli kroky.

Když Adam otvíral dveře, věděl, koho za nimi spatří. Kapitánovi podal ruku jako prvnímu.

Kapitán čekal, že to bude těžší. Ale Baxa si nechal vysvětlit, z čeho je podezřelý, potom se rozhlédl a pustil je dovnitř. Neodporoval, nepoužíval žádné právní kličky. Vypadal rozumně,

skoro až vstřícně. Přesně jak si myslel, kluk z kanceláře, kterého najednou soupeř vyzval na souboj a on dostal strach.

Svalovec nečekal, že bude Adam Baxa až takhle vysoký. O hlavu vyšší než on, mohl mít skoro dva metry. Neměl sice monokl jako na fotkách ve *Forbesu*, zato si na zápěstí přidržoval zakrvácený kapesník. Možná proto měl tak slabý stisk ruky, což ho trochu zklamalo.

Kapitán prošel volným krokem vstupní halou.

„Samozřejmě, můžete dál,“ pronesl Adam hluboce a drsně, jako kdyby svým hlasem celý den lámal kámen a večer kloktal nadrcený štěrk.

Svalovec Kapitána následoval, ale jeho martensky si od motorkářských bot udržoval viditelný odstup.

„A nezouvejte se,“ dodal Adam. Jeho bosé nohy šly nejpomaleji, na levé chodidlo našlapoval jen zlehka.

„Wow. Prostě... wow,“ zvolal Svalovec a rozhlížel se kolem sebe. Kapitán se na něj podíval, Adamovi se zdálo, že skoro vyčítavě.

„Vy kulháte?“

„Špatně jsem dopadl,“ odpověděl podle pravdy Adam. Jeho kotník byl namodralý a viditelně nateklý.

Kapitán spolkl vtip, že teď si musí dát pozor, aby náhodou nedopadl špatně podruhé. „Máte to tu pěkný, pane Baxa,“ pronesl namísto toho odměřeně a položil na stůl helmu, téměř na stejné místo, kde ještě před chvílí ležel bílý notebook.

„Prosklený,“ doplnil ho Svalovec. „Fakt super! Pane Baxo, to by mě zajímalo. Kdy to jsou už stěny a kdy ještě okna?“

Adam mu nevěnoval pozornost. Udělal několik kulhavých kroků ke Kapitánovi, rychlejších, než když vcházel do místnosti. „To podezření z vraždy, o kterém jste mluvil u dveří... To jste myslel vážně?“ pronesl potichu, aby ho Svalovec neslyšel.

Kapitánovi se ta otázka líbila hned ze dvou důvodů. Je přímý a netrpělivý.

Podíval se na něj. Baxův nakloněný postoj byl plný obav, díval se směrem ke dveřím, jako kdyby chtěl každou chvíli odejít. V jeho pohledu bylo ještě víc nejistoty než v tom přidušeném hlase. Tohle nebyl ten drsný, hluboký tón, kterým je přivítal, nebo kterým tak sebejistě odpovídal v interview *Víc než patnáct minut*. Tímhle tónem se bude chtít dohodnout.

Kapitán se na něj dál zkoumavě díval, Baxa jeho přímý pohled dlouho nevydržel.

Sledoval ho jako šelma, která čeká na pohyb, aby mohla zaútočit. Tohle byla Kapitánova specialita. Chlubil se svým podřízeným, že dokáže pět minut nemrknout, aby mu u vyslycháního neunikl sebemenší detail. Jeden jemný pohyb v obličeji a ví, na čem je. Ve skutečnosti se Kapitán nikdy nedostal přes tři minuty. Ale tady mu stačila sotva minuta. A klidně se mohl celou dobu dívat kolem sebe jako Negr, kterého ta okna nepřestávala fascinovat, až si o něm začínal myslet, že musí bydlet ve sklepech. Viděl to napětí v čelistních svalech, úzkostlivé přidržování kapesníku na zápěstí a víčka, která mrkala mnohem častěji, než je obvyklé. Znaky nejistoty urychlující jednání. Také periferně zahlédl, jak Negr došel až k oknu, zatukal na něj a zamyšleně si ho prohlížel. „Já jenom, že to je fakt zajímavý, protože vy tady máte jakoby rám...“

„Vidím, že kolega už začal, a já jsem se ani neujistil. Pane Baxa, můžeme se tu porozhlédnout? Klidně to můžete projít s náma, jestli chcete. Bude to jen chvilka,“ řekl Kapitán s pohledem zabodnutým do Adamova obličeje.

Adam rozhodil ruce a po kratším váhání neurčitě přikývl.

„A jak jste se ptal, jestli jste hlavní a vlastně jedinej podezřelý z vraždy své ženy,“ rozvedl Kapitán své původní oznámení a ke své spokojenosti zaznamenal udivený pohled. „Ano, myslel jsem to vážně. O to tady dnes večer půjde. A tentokrát to dotáhneme až do konce.“

Kapitán si uvědomil ten dvojsmysl. Měl na mysli konec ve vyšetřování, ale klidně to mohlo znamenat i Baxův konec.

Vykročil ke schodům a kývnutím naznačil Negrovi, aby šel za ním. Když se ohlédl, spatřil Baxu, jak si prohlíží svou chvějící se ruku. Ten krví nasáklý bleděmodrý kapesník si na vnitřní straně zápěstí přidržoval stejně pečlivě, jako kdyby zastavoval silné tepenné krvácení. Ještě je brzy na nějaké závěry, ale vypadá to, že ho přečetl správně. Vlastně to šlo ještě líp, než plánoval, uvědomil si, zatímco stoupal po schodech.

„Já půjdu do pracovny a ty se podíváš sem,“ ukázal Kapitán na dveře, před kterými se zastavili.

„Co tam je?“

„Samá voda,“ ušklíbl se Kapitán.

„Přihořívá? Hoří?“

„Takže?“

Svalovec pokrčil rameny.

„Samá voda? Nic?“

„Koupelna?“ vyslovil opatrně Svalovec.

Kapitán kývl směrem ke dveřím, Svalovec je otevřel. „Tohle bude velký,“ zamumlal sám pro sebe, když vstoupil do místnosti dvakrát větší, než byla jeho garsonka.

Koupelně dominovala oválná vana. Svalovec na ni zíral, nikdy nic podobného neviděl. Neměla by být vana někde v rohu? Nebo aspoň u stěny? Chvilí odolával pokušení si do té vany vlézt. Sedět na stejném místě jako seděla ona. Není to sice předpisový výjezd, jak říkal před chvílí Kapitán, ale tohle by bylo už asi moc.

Nebo nebylo?

Dobře, udělá to. Ale udělá to rychle. Rozhlédl se do chodby a zavřel dveře. Když si sedal do vany, měl pocit, že se na něj někdo dívá. Oslňovaly ho sice paprsky zapadajícího slunce, ale i tak viděl její modré oči. To dokonalé tělo modelky. Nahé tělo.

„Umej mě, zlato,“ zašeptal.

Obešla ho a naklonila se nad ním. Ještě viděl, jak se nad ním zhoupla ta perfektně tvarovaná prsa. Potom zavřel oči a cítil, jak si za něj kleká a začíná mu masírovat ztuhlou šíji.

Zatnul svaly na pažích, opřel se, zaklonil hlavu. Nebylo to tak pohodlné, jak si myslel. Ale i tak ho to nesmírně vzrušovalo. Stiskla mu postupně bicepsy a ramena, přejela po hrudníku a na konci valchy břišních svalů se zanořila pod hladinu.

Ke svému zklamání zaslechl na chodbě kroky. Vyskočil z vany, a když Kapitán otevřel dveře, našel ho, jak si v předklonu zamyšleně prohlíží umyvadlo. „Jsou tu jenom jeho věci, Kapitáne. Kartáček, pasta, sprchový...“

„Nic tu nenajdeme, to ti je snad jasný. Na nic nesahej a za pět minut buď dole.“

Svalovec přikývl.

„Za pět minut,“ zdůraznil zvednutou rukou s pěti roztaženými prsty. V černé rukavici vypadaly přísně.

„Ano, Kapitáne,“ vyhrkl Svalovec, postavil se do pozoru, vytrčil ruku, takže Kapitána napadlo, jestli nechce hajlovat, ale potom ohnul loket a zápěstí přirazil k čelu.

„Salutovat nemusíš...“

„Dejve.“

„Cože?“

„Teda jmenuju se samozřejmě David, ale holky na oddělení mi začaly říkat Dejve a nějak se to chytlo.“

Kapitán se pobaveně ušklíbl. Na vteřinu zaváhá, jestli mu pět minut bude stačit, a Negr si to hned vyloží tak, že si snad budou tykat nebo co. Raději půjde za Baxou, ten je překvapivě čitelnější než tenhle... Dejv.

„No dobře, tak pohov a za pět minut dole.“

„Davide,“ dořekl tiše Svalovec, když v horním patře osaměl. Pět minut. To mu bude stačit, uvědomil si. Dobře věděl, kam zamíří. Když už nic nenajdou, jak řekl Kapitán, tak si aspoň udělá radost. Prošel na konec chodby, kde tušil ložnici. Vklouzl dovnitř a téměř neslyšně za sebou zavřel dveře.

Proti posteli byla velká skleněná stěna. Zapochyboval o tom, co chce udělat. Ale tomuhle domu nebylo vidět ani do kuchyně, natož do ložnice. Teď se mu to bude hodit. Postel

ho zklamala, na první pohled nevypadala nijak extra. Normální postel, jen trochu větší. Ale to se dalo čekat, u Baxy bylo všechno tak trochu větší. Nakonec i ten Baxa.

U čela postele leželo několik barevných polštářů. Zvedl ten červený a přičichl si k němu. Doufal, že nasaje vůni jejích vlasů. Nic necítil.

Chtěl navázat tam, kde ho v koupelně vyrušil Kapitán. Lehl si a s hlavou mezi polštáři si představil, jak k němu přichází. Ta její krásně klenutá, kulatá prsa.

Zajel rukou za opasek kalhot. Ještě to vylepší.

Ale nebylo to tak dobré jako ve vaně. Vlastně to nebylo dobré ani trochu.

„No tak,“ vyzýval svůj penis ke spolupráci.

Moment pokušení zmizel. Přitom ve vaně měl tak silnou erekci, až se musel předklonit a předstírat, že si prohlíží skvrny na umyvadle, aby Kapitán nic nepoznal.

Vyndal pravačku z kalhot, poškrábal se na levém předloktí a díval se na tu prosklenou stěnu. Zvláštní, fakt zvláštní, zakroutil hlavou. Kdo si něco takového pořídí do baráku? Vstal, upravil polštáře, aby Baxa náhodou něco nepoznal, a s úsměvem na rtech vyšel z ložnice na chodbu.

Pořád tomu nemohl uvěřit.

Když včera před půlnocí seděl v kanceláři, marně přemýšlel, proč to všechno dělá. Proč si ten večer připravuje třetí espresso a pročítá spis, když všichni ostatní jsou už dávno doma. Nikdo nevěděl, že tam takhle pozdě ještě je. Nikdo nedokázal ocenit jeho práci, jeho nasazení. Vlastně to bylo ještě horší. Nikdo o něm nevěděl. Nikdo ho neznal. Kdyby existovala nějaká hymna outsiderů, tak by k ní mohl napsat slova. Ale teď se všechno změnilo. Vybral si ho sám Kapitán a budou spolu dělat na Baxově vraždě. Tedy na dohodě. Ať už je to cokoliv.

Tohle bude velký, opakoval si v duchu tak dlouho, až to musel říct nahlas. „Tohle bude velký,“ prohodil nad schody

a zamnul si ruce. Odhadoval, že to ještě není pět minut. Radši ještě chvíli počká.

Ze zdola slyšel, jak Kapitán vypráví Baxovi o jakémsi Maelströmovi. Nějaký Švéd, co ubodal svou ženu. Tomu by vlastně docela rozuměl, sám k tomu neměl daleko.

Jak se věci můžou rychle změnit. Ještě před dvěma měsíci Baxu ani neznal. Ale po tom interview v *Patnáctce* nebylo úniku. Baxa byl všude. I u nich v kanceláři se o něm bavili. Ty fotky ve *Forbesu* mu připadaly až neskutečné. Chlap s takovým postavením, v takovém parádním obleku, a má moncla?

Schválně si ty fotky stáhl, prohnal je několika grafickými programy, ale ani tak nedokázal poznat, jestli je to skutečnost, nebo fejk. Každopádně skvělá nadsázka, to bez diskuze. Ale ten monokl mu připadal až moc nápadný.

Že Baxu obdivuje, to samozřejmě nikomu říct nemohl. A už vůbec ne svojí ženě. Tedy bejvalý ženě. I když... to je jako s těmi okny v Baxově domě. Může říkat bejvalá, když už spolu nebydlí, ale ještě nejsou rozvedení? Kdyby přiznal obdiv k jinému chlapovi, to by rovnou mohl říct, že není tak silnej. Že není dost dobrej. Úplně stačilo, když se jí zmínil o tom *Forbesu*, a ona mu odpověděla, že se to čte *forbs*. To ho fakt naštvalo. Řešit takový detaily.

Baxa by to určitě neudělal. Chytřej chlap, ale nepovyšuje se. Líbilo se mu, jak v rozhovoru vysvětlil, proč se stal právníkem. Nejspíš proto, že si jako malý kreslil houslové klíče a rodiče si mysleli, že to jsou paragrafy. Tomu vtipu se dokonce nahlas zasmál.

Nesnášel, když tihle chlápci z mezinárodního byznysu mluvili tak, že nevěděl, o čem je řeč. Před půl rokem jednomu takovému předčasnými plešounovi dali kluci sedmičku. To se mu zdálo málo, celou dobu to vypadalo na deset až dvanáct. Vleklo se to několik týdnů, pořád se jenom hrabali v důkazních materiálech a hledali něco, co jim plešounovi advokáti neshodí. Pak si to vzal na starost Kapitán a byla z toho

sedmička. Soud byl jenom formalita. Půl roku si odseděl ve vazbě, za tři roky ho nejspíš propustí na podmínku. Fakt hodně málo.

„A navíc je to velkej sympaták,“ řekla jeho žena tím škádlivým tónem, který neměl rád.

„Není zas tak velkej.“

Nakrčila nos.

„Vsadím se,“ řekl důležitě, „že určitě nedá skoro dva metráky na benči.“ Byl pyšný na to, že nedodal *jako já*. Ale už to bylo jedno. Když viděl, jak nakrčila nos a posměšně frkla, tušil, co bude následovat. Tohle dál nevydrží. Jestli se nerozvede, špatně to skončí.

„Ani nemusí dát *skoro dva metráky*, když má *nejmíň půltunový* charisma.“

Svalovec se při té vzpomínce podrbl na předloktí. Nedomákal se ovládnout. Rozškrábal si to místo skoro do krve.

Tehdy to bylo ještě horší. Vystartoval za ní s takovou zuřivostí, že s výkřikem utekla a zamkla se v ložnici. To ho našťvalo ještě víc. Řval a mlátil do dveří jako smyslů zbavený. Když je vykopl, zařvala ještě pronikavěji. Seděla za postelí, vzlykala a rukama si kryla hlavu.

To mu stačilo.

Naházal svoje věci do dvou tašek a čtyři dny přespával po kamarádech, než si našel nájem v garsonce.

No jo, tohle si uvědomil až teď. Uprostřed Baxova baráku. To díky němu se odstěhoval od manželky. Měl by mu vlastně děkovat.

Poškrábal se. Snáz se odstraňuje jméno vytetované na předloktí než mrtvé tělo ubodané ženy. Jako u toho Maelströma, jak o něm před chvílí mluvil Kapitán. Vyhrnul si rukáv košile, aby se mohl pořádně podrbat. Svědilo to jako čert. Ale hlavně že už je pryč. Ona i to tetování.

Prej *půltunový* charisma. Zasmál se a vykročil ze schodů.

Oboustranně výhodné řešení

„Slabá baterie,“ slyšel Adam ze svého sluchadla ženský hlas. To varování zaznělo poprvé, takže na výměnu měl ještě času dost.

Zatímco vyšetřovatelé procházeli dům, vzal sako ze stolu a přehodil ho přes židli po své levé ruce. Odbelhal se do kuchyně, nalil do karafy vodu a spolu s ní postavil na stůl tři sklenice. Tu svou naplnil a napil se. Zhluboka vydechl. Hned co dosedl, nadzvedl kapesník a zkontroloval své zápěstí. Několikrát sevřel ruku v pěst. Pohnuly se ale jen svaly předloktí, rána se zacelila. Také zkusil opatrně zahýbat promodralým kotníkem. Ten byl mnohem citlivější.

Věděl, že to přijde, ale takhle si to nepředstavoval. Takové dny si nedovedete představit. Nenapadne vás, že bude horký srpnový den, až se slunce a ten reflektor v betonovém krytu budou předhánět, kdo bude víc oslňovat. Nepředstavujete si, že jeden vyšetřovatel přijede na motorce až k domu a celou dobu si nesundá kožené rukavice čouhající z vypasované motorkářské bundy. Adamovi se zdálo, že je mu malá. Každopádně mu v ní muselo být horko. A co teprve ten druhý, Svalovec, který mu při pozdravu sevřel ruku do svěráku. Vypadal na první pohled sotva na pětadvacet a také na to, že papír v jeho domácnosti má spíš podobu krabic od pizzy než knih.

Adam uslyšel známé zavržení, Kapitán scházel po schodech. „Máte to tady pěkný,“ pronesl ještě dřív, než sestoupil z posledního schodu. „Je za tím vidět hodně práce.“

Adam nereagoval.

„Co jste dělal?“ zeptal se Kapitán a podle očekávání se posadil do čela stolu.

„Myslíte ve firmě *Newton International*, u mého londýnského zaměstnavatele?“

Kapitán nesouhlasně zakroutil hlavou a poklepal si nad zápěstí. „Vaše ruka.“

Oba se podívali na Adamovy modrofialové prsty, odřené klouby a kapesník zbarvený krví, který si přidržoval kolem zápěstí přesně na místě, kde sebevrazi vedou poslední řez.

„Vypadá to na pěknou nakládačku,“ pousmál se Kapitán. „Nemám zavolat doktora? Nedaleko odsud bydlí jeden můj známý, kterej dělá v Motole na chirurgii. Je dobrej.“

„Díky, jsem v pořádku.“

„Nevypadáte tak.“

Adama ten předstíraný zájem o jeho zdraví pobavil, ale nedal na sobě nic znát. Rána na zápěstí se za těch pár hodin zacelila, ale před jejich příjezdem si ji kvůli větší věrohodnosti znovu trochu rozřízl. Víc než chtěl, ale rozhodně méně, než jak by se zdálo podle starostlivého výrazu v Kapitánově obličeji. Splnilo to svůj účel.

„Zdáte se mi trochu pobledlej.“

Adam zdvihl koutky, ale k úsměvu měl jeho unavený výraz pořád daleko. Co to je? Nový výklad zákona o Policii České republiky? Paragrafy o vlídném přístupu? „Chtěl jsem vám usnadnit práci. Už jsem se vybarvil,“ pronesl rozvážně.

Kapitán se zasmál, jako kdyby to byl nejlepší vtip, který za poslední měsíc slyšel. Potom se naklonil a vyndal z kapsy svazek klíčů. Položil jej na stůl.

Adama zaujala červeně blikající kontrolka na černém ovlaďači. Nemohl tušit, že to je detektor odposlechu, který Kapitán

dostal od kolegů k loňským padesátinám. Praktická věcička, ocenil ten dárek. Zejména v dnešní době, kdy vás může nahrát pomalu i knoflík od košile. Navzdory svému zdánlivě lacinému vzhledu se detektor ukázal jako nesmírně přesný a citlivý, přitom malý a snadno zaměnitelný s dálkovým ovládáním auta. Jen s tím rozdílem, že díky němu mohl ovládat lidi zblízka. Kapitán ho zapínal, kdykoliv si potřeboval být jistý. Jako právě teď.

Kontrolka zhasla. Všechno v pořádku, můžeme začít, pomyslel si Kapitán. Z pěti minut, které nahoře nařídil Negrovi, zbývaly ještě tři.

„Začneme, pane Baxa,“ pronesl důrazně.

Zpod zkrabatělého čela se na něj dívaly ospalé oči. Adam nemohl nevidět tu změnu. Kapitánův obličej, gesta i způsob, jakým seděl na židli, to všechno se změnilo. Nevypadal, že by si něco myslel. Vypadal, že ví. Hon právě začal.

Kapitán mluvil pomalu a zřetelně. I proto měl rád výjezdy na motorce. Mohl si všechno promyslet. Nepopisoval Adamovi usvědčující důkazy, neukazoval mu v telefonu číslo na spolupracujícího soudce ani neodhadoval délku trestu. Vražda má přitom poměrně široké rozpětí, od deseti let až po výjimečný trest doživotí. Věděl, že tohle všechno Adam ví. Ani mu nesvítíl lampičkou do obličeje. To obstaralo slunce, které se sklánělo nad obzor a nutilo Adama mhouřit oči.

Kapitán mluvil tak, aby se dohodli. „Znovuotevření celé kauzy se obvykle dělá ve dvou případech. Pokud se přiblíží doba promlčení nebo pokud se objeví nový důkazy,“ vyslovovaly jeho rty pečlivě. „A to se právě stalo. A tyhle důkazy dělají vaši kauzu – abych tak řekl – nesmírně zajímavou. Třeba pro politiky všech zainteresovaných států. Každý si chce připsat kladný body.“

Adam ještě víc přivřel oči, aby současný obraz překryla vzpomínka. Vybavil si, jak odpoledne stál nad jejím mrtvým tělem. Nic necítil. Absolutně nic. Jen její studenou ruku.

Řetěz vzpomínek přetrhl Kapitán, který ještě přidal na hlase. „Nebo! Nebo pro novináře! Předháněli by se v tom, kdo napíše krvavější titulek. Jako třeba teď ta aféra ve Švédsku. Henrik Maelström,“ pronesl s přehnaně švédskou výslovností a založil si ruce za hlavou. „Asi nevíte, o koho jde. Já jo, sleduju totiž i zahraniční kauzy. Tenhle Maelström je *de iure* jenom podezřelej – jenom podezřelej, to zdůrazňuju – z toho, že ubodal svojí ženu. Ale *de facto* je po něm. Po tom, co jsem si přečetl, bych si o něj neopřel ani kolo.“

Henrik Maelström. *King Henrik*. Adam moc dobře věděl, o koho jde. A co se stalo. Henrik byl jeho kolega v *Newton International* a dokonce ani jeho vlastní advokát nepochyboval o vině. Pokud někdo nevěděl, o koho jde, byl to Kapitán. Nevěděl nic o tom, že Henrikův vinný sklep měl stálou teplotu dvanáct stupňů, ani o Henrikově bělostné košili, natož o zmatku v jeho očích, do kterých se Adam díval a cítil se při tom stísněně. Jednak to bylo ve vězení a především jim to oběma bylo jasné. Konec byl blízko. Mnohem blíž, než si oba byli schopni připustit.

Kapitán na malou chvíli zaváhal a pak se řinčivě rozesmál. „Víte, proč bych si o něj neopřel ani kolo? Aby mi náhodou nepropíchl gumy,“ dodal se smíchem. Pokud by byl nevkus trestný, musel by si Kapitán udělit minimálně pokutu.

Adam se pokusil odtrhnout jazyk z patra, ale namísto odpovědi jen naprázdno vydechl a rozkašlal se.

Kapitánův smích se změnil ve škleb. „Pane Baxa, nemá cenu si nic namlouvat. Pokud bychom do toho šli naplno, tak by z toho bylo dvacet let,“ pronesl, energicky se postavil a chytil se oběma rukama hrany stolu. „Dvacet let! Podmínku bych si osobně pohlídal, takže ven byste se dostal v sedesáti. Nejlepší roky života ve vězení.“

Tak přece neodolal a vyslovil délku trestu, pomyslel si Adam. Dvacet let uprostřed čtyř betonových stěn. Osamělost v hromadné samotě.

„A to byste asi nechtěl, že? Z takovýho prostornýho baráku do cely dva krát šest metrů, kde budete mít železnou postel a plechovou skříňku. A samozřejmě spoluvězně. Nejspíš taky nějakýho vraha,“ pokračoval Kapitán.

„Něco o tom vím,“ hlesl Adam. Neuplynuly ani tři hodiny, co seděl na židli uprostřed masy betonu. Sám, bez spoluvězně. Každou vteřinu při tom cítil, jakou moc nad ním někdo může mít. Nakonec se po jeho pravé ruce rozběhly kapky krve. Pořád neměl úplně jasno v tom, co se tam odehrálo. Ale byl si zcela jistý tím, že tohle nechce už nikdy v životě zažít.

Přistihl svou levou ruku, jak nenápadně měří pulz těsně nad místem, ze kterého měl jeho život vyprchat.

„Nebo,“ zvedl Kapitán důležitě ruku v černé rukavici, ze které trčel ukazováček, „můžeme vést celou věc poněkud... méně formálně.“

Zajímavé označení pro porušení všech předpisů, pomyslel si Adam. Méně formálně. „Samozřejmě, od toho jste tady. Pochopil jsem neformálnost celého našeho setkání.“

Oboustranně předstíraný úsměv zanikl v dusotu martenšek. Svalovec seběhl schody, ještě za nimi udělal tři rychlé kroky a zaujal vyzývavý postoj, který připomínal boxerský kryt. Nadšený nováček, který se poprvé postavil soupeři těžké váhy.

„Boxujete?“ zeptal se Adama. Kapitán si nemohl nevšimnout toho výrazu. Přesně takhle se ten jeho Negřík rozzářil, když udělal vtip s domem, co je mu vidět až do kuchyně.

„Ne, když to není nutné,“ odpověděl Adam.

„Vy spíše *baxujete*, že jo?“ zašklebil se Svalovec. „Jako víc s americkou výslovností, rozumíte, aby tam zaznělo vaše jméno.“

„Já jsem to pochopil,“ přisvědčil Adam.

„*Baxovat*, porazit někoho ve stylu Adama Baxy.“

Svalovec spokojeně kývl a podíval se na Kapitána. Jeho pohled si nesprávně vyložil jako výzvu. „Víte, co mě k tomu

vedlo? Ta vaše rozbitá ruka a fotka ve *Forbesu*. Myslel jsem si, že to maskérky přehnaly. Ale třeba jenom zdůraznily monokl, který jste tam už měl.“

„Ta fotka je reálná. Opravdu jsem měl takový monokl,“ řekl Adam ztěžka a odkášlal si. Rty se mu od sebe sotva odlepily. Přejížděl si po nich špičkou jazyka, ale moc to nepomáhalo. Chtěl ještě odpovědět, ale jazyk se mu přitiskl na patro. Natáhl se pro sklenici s vodou.

Svalovec se svou další otázkou počkal, až se napije. „Takže fakt boxujete?“

Kapitán na Svalovce přísně kývl, ten se posadil.

„Když jsme u těch fotek, proč jste sundal ty na schodišti?“ zeptal se Svalovec.

Adam zvedl obočí.

„Ve zdi jsou skobičky. Mohly to být taky nějaký obrázky. Ale viděl bych to spíš na fotky.“

Kapitán zvedl karafu. Počkal, až získá pozornost obou mužů u stolu, a začal si nalévat vodu. Tak pomalu a obřadně, jako kdyby to byla ta poslední voda na Zemi. „Dáte si také, pánové?“

Svalovec přikývl výrazněji než Adam. Kapitán si přisunul první sklenici a rychle ji naplnil. Stejně tak i tu druhou.

„A co kdyby tam byly ty skobičky čerstvě a fotografie ještě ve výrobě?“ zeptal se Adam Svalovce, který s protiotázkou viditelně nepočítal.

„A co kdybychom přestali spekulovat a vrátili se k původnímu tématu?“ ukončil debatu Kapitán a rozdělil sklenice s vodou.

Počkal, až se Adam znovu napije, potom si k němu přisunul židli a dál mluvil. Stále dokola stejné sdělení, uvědomil si Adam. Jako když odjíždíte na dovolenou a znovu a znovu procházíte byt, jestli je všechno v pořádku. Jsou tady mimo službu, jaksi neoficiálně. Neformálně, all right? Vsadil by se, že tenhle chlápek umí anglicky ještě *helou*, *sory* a *senkjů*, ale

ól rajt převalil přes jazyk potřetí se stejnou suverenitou, s jakou mu zopakoval výši trestu. Dvacet let.

Přijeli ho varovat, domluvit se ke spokojenosti všech. Najít podmínky pro dohodu, oboustranně výhodné řešení, jak zdůraznil Kapitán.

Adamovi to konečně došlo. V jediné nekonečně dlouhé vteřině, jako když zabouchnete dveře a uvědomíte si, že klíče máte uvnitř. Uvědomil si, že má k osudu Henrika Maelströma mnohem blíž, než si byl ochoten připustit.

„Mimochodem co je tohle?“ zvedl se Kapitán ze židle, došel k nízké skříňce pod televizí a vzal do ruky tučňáka zakletého do tvaru matrjošky. Prsty v černé rukavici zakryly tučňákovi hlavu.

„Metafora,“ odpověděl Adam popravdě a snažil se na patře najít jazykem alespoň trochu vlhkosti.

„Metafora,“ zopakoval po něm Kapitán bezvýrazně a dál přecházel po místnosti. Pokaždé když došel k nějakému předmětu, zastavil se, dotkl se ho prsty a změnil směr. Roh stolu. Stojací lampa. Karafa. Okenní rám. Roh stolu. A tak pořád dokola.

Adam počítal jeho kroky. Dohromady jich bylo přesně dvacet na jeden okruh.

Na konci druhého kola se Kapitán zastavil. „Metafora,“ řekl dutě a tučňáka v pase otevřel. Byl prázdný. „Pane Baxa, já mám takovej pocit, že si tady s náma jen hrajete.“

Dotek stojací lampy.

„Tohle ale není rozhovor v *Patnáctce*. A já nejsem Anna Šaldová.“

Karafa.

„Se mnou si nemůžete hrát, jak se vám zamane.“

Okenní rám.

„Je vám to jasný?“

Adam souhlasil jen se třemi rozhovory. *Víc než patnáct minut, Forbes a Laputa*, což byl blog gymnázia, na kterém studoval.

A také byl redaktorem tehdejšího školního časopisu, který přejmenoval podle létajícího ostrova ze Swiftova románu.

„Je vám to jasný, pane Baxa?“

Adam kývl, aniž vzlédl. Tenhle rozhovor byl čtvrtý, neplánovaný.

„Takže?“

„Corpus delicti ta matrjoška opravdu není. Dostal jsem ji teprve včera. Věnoval mi ji jeden klient.“

„Patrně nějaký Rus, že?“

„Angličan.“

Adam na Kapitánově obličeji spatřil předstíraný údiv, ale rozhodl se celý příběh maximálně zkrátit. „Sehnal jsem matrjošku pro jeho vnučku, tenhle díl mi tady nechal.“

„A proč jste říkal, že to je metafora?“

„To je na delší povídání.“

Kapitán se zastavil před oknem a zahleděl se k vyprázdněnému obzoru. Na nebi zbyly jen červánky. „Za chvíli se začne stmívat. Ale my máme pro strach uděláno, že jo, Davide?“

Svalovec nadšeně kýval hlavou. Vypadá jako ten plyšový pes, kterého měl děda v autě, pomyslel si Adam. Abys nekýval, když ve tmě bude tvůj stín ještě mohutnější.

„*All right*, zkusíme znovu tu kratší verzi.“

Kapitán si energicky přisedl ke stolu a naklonil se k Adamovi. „Detaily znáte,“ poklepal prsty na papírové desky. Kožené rukavice ten efekt důležitosti ještě umocnily. Zkontroloval, jestli neblíká kontrolka detektoru odposlechu. Neblíkala, mohl mluvit dál. Přisunul se ještě blíže. Tak blízko, až Adam z jeho dechu cítil, že by dnes rozhodně na motorce jezdit neměl. „Jak jsem říkal, můžeme se dohodnout, co z toho spisu zmizí. Kousek po kousku, až třeba zmizí celý. Ale to by musela být pořádná dohoda. Co vy na to?“

Adam předstíral, že přemýšlí, ale ve skutečnosti se jen díval z okna.

„Vidím, že jste mě pochopil, pane Baxa. Rozdělíme si úkoly. Dáme vám chvíli na rozmyšlenou a vy nám dáte chvíli na pořadu.“

Svalovec vyskočil ze židle, Adamův strnulý posed okomentoval jen pokrčením ramen.

„*All right*, pane Baxa, za moment jsme zpátky,“ oznámil Kapitán, pokynul Svalovci a oba zmizeli ve vstupní hale.

Adam si natáhl bosé nohy a pohodlně se opřel.

Tohle už znal. Jakmile někdo viděl jeho sluchadlo, byl si jistý, že ho Adam nemůže slyšet, kde by ho neslyšel ani člověk se zdravým sluchem. Ale Adam byl jako vozíkář, který vyhrál olympijské finále v běhu na sto metrů, jako muž s bílou holí, který viděl až za roh. Nevýhodu proměnil ve výhodu.

Ale období s nevýhodou bylo krutě dlouhé. Podle učitelky ve druhé třídě byl Adam jednoduše nevychovaný. *Opakovně se neřídí pokyny třídní učitelky. Turečková (třídní učitelka)*. To byla první z mnoha poznámek, které dostal, a otec mu za ni udělil výchovný výprask.

Neposlouchá. Turečková

Stále neposlouchá. Turečková

Po několika dalších týdnech a bolestivých výprascích vzala třídní učitelka obávanou propisku s červenou náplní a písmem přes dva řádky Adamova notýsku napsala poslední poznámku.

Neposlouchá. Ani když ho upozorním, aby poslouchal. Vyzývám rodiče k návštěvě třídní učitelky. Turečková

Matka navštívila nejprve třídní učitelku a následně s Adamem ušní specialistku. Co bylo považováno za neposlušnost, se ukázalo jako středně těžká nedoslýchavost. Nebyl nevychovaný, jednoduše neslyšel.

„Váš syn má na levém uchu ztrátu sluchu téměř čtyřicet procent, na pravém se tomu blíží,“ konstatovala doktorka

Adamově překvapené matce. „Věděla jste, že je nedoslýchavý, paní Baxová?“

„Nenapadlo mě to,“ špitla matka zahanbeně a nevěděla, čeho jí má být líto víc. Jestli toho, že je její syn zpola hluchý, nebo že si to uvědomila až v jeho sedmi letech.

Doktorka udělala Adamovi odlitek boltce, aby správně vytvarovala koncovku ke sluchadlu, a když byla za necelý měsíc hotová, Adamovi ho poprvé nasadila. Okamžitě byl fascinován pestrostí světa. Černobílé okolí ticha a hlasitých zvuků se náhle vybarvilo. Kdyby tehdy znal Jamese Bonda, připadal by si jako on. Co bylo pro ostatní normální, považoval za svou superschopnost.

Už v ordinaci slyšel maminku, doktorku a sestřičku, aniž se na ně musel dívat. Amerika, kterou právě objevil, byla plná nových vjemů. Dešťové kapky bubnovaly do deštníku, pod nohama mu šustilo listí, louže, do které šlápl, začvachtala. S otevřenou pusou došel až na tramvajovou zastávku. Když se otevřely dveře tramvaje, Adam uskočil, myslel si, že se ulomily.

„Mami, ti lidé si povídají,“ pronesl zaraženě.

„A co by měli dělat, Adámku?“

„Myslel jsem, že je v tramvaji ticho. Jako když jedeme s tátou autem. Že se ty lidi taky musí soustředit.“

Maminka se usmála a pohladila ho po hlavě. Sluchadlo varovně zapískalo, mamincina dlaň se k němu přiblížila až příliš.

„Mami,“ vykřikl vyčítavě a ucukl.

Ani jeden nevěděl, co se stalo. Adam netušil, proč se ve sluchadle ozvalo to nepříjemné pískání, jeho maminka nechápala tu zlobnou reakci na jemné pohlazení.

„Mami?“

„Ano?“

„Proč jsi mi nikdy neřekla, že déšť je slyšet?“

Adamovi se zdálo, že se maminka usmála nějak zvláštně.